

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. VIII. Quis fructus hauriri possit ex hac Consultatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

poris sui humani substantiam. Hoc primum, quod fecit, erat miraculum, ad insinuandum manifestè summum horrorem, quo abominatur peccatum: debebat is id persequi. Et in omnibus exterminare hominibus; sed in propria matre sua prævenit illud, conservans ipsam ab illius malitia, nec minimam unquam permittens in ipsa maculam.

Omnes excepta sanctissima Virgine contraxerunt peccatum originale.

Haud novimus, an concesserit prærogativam hanc aliis, quàm ipsi soli: illam ulterius extendere velle, temeritas foret, & opinio erronea. Omnes cæteri filii Adæ, etiam maximi Sanctorum ingemuerunt totâ vitâ suâ, transegisse se aliquot momenta sub tyrannide peccati; omnes experti sunt malignos, quos in a-

nimabus suis reliquit, effectus & affectus. Et adhibitis millenis conatibus, effusis tantarum lachrymarum torrentibus, multiplicatis tot ac tantis vitæ austeritatibus, congeminationis mortificationum operibus, videbant semper, renasci invitis se ex hac origine vitiosa certas quasdam inclinationes ad malum, quibus extimulabantur ad conquerendum cælo, cum magno Apostolo: *Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus?* & omnes denique incessanter adnisi sunt, ut veterem exuerent Adam, & induerent novum. Verùm quid prodest nobis, infelicem cognoscere statum, in quem reducti sumus per noxam originalem? videamus ergo.

Affectus militatis

Rom.

ARGUMENTUM.

Quis fructus hauriri possit ex hac consultatione.

ARTICULUS VIII.

Quattuor boni effectus, quos haurire possumus ex consideratione peccati originalis,

ECce! tibi quattuor bonos effectus, qui inde trahi possunt. Primus erit magnæ humilitatis, magnique contemptus sui ipsius. Eheu! non attuli nascens in mundum, nisi peccatum & ignorantiam; non habeo ex me ipso nisi concupiscentiam, quæ propensione continua me urget ad malum; Natus sum ceu objectum iræ DEI, abominandum oculis Creatoris mei; contemptissimæ bestiolæ super

terram in hoc excellunt me, cum illa nullo onustæ peccato ingressæ sint mundum; sed semper innocentes apparuerint coram oculis Conditoris sui.

Amor meus proprius defendere se desuper volet; & dicere: non esse hoc vitiò & culpâ meâ, & si alterius peccatum peccato me reddiderit obnoxium nascendò, id effectum non esse propriæ meæ malitiæ, sed calamitatem & miseriam conditio-

nis

nis meæ naturalis, sicque potius me commiseratione, quam condemnatione esse dignum. Verum nonne hoc saltem sit maximæ ansæ & argumentum humilitationis? Ille, qui afferret secum in corpore suo nascens deformitates alicujus monstri, magisque referret speciem bestię, quam hominis, sanè nullius reus foret criminis, quòd ita calumniosus esset à natura. Sed nonne saltem exin confunderetur? Nonne saltem subjaceret despectui hominum? verum si maximæ est argumentum confusionis, circumferre exterius similitudinem bestię; quantò majus erit, gerere interius & in ipsa anima veras bestiarum propensiones? O si omnes viderent homines, indignos, qui sæpius nascuntur, reluctantibus etiam nobis, è fundo depravatæ nostræ naturæ affectus & sensus! producito, si audes, in medium omnes, quæ tuam occupant indignationem, ineptias & absurditates: Expo-nito luci omnes inordinatos, quos in arcano cordis tui passiones tuæ concitaverint, motus: enuntia palàm foedas ac infames inclinationes, in quas te sæpius experiris abreptum: Nonne more- reris præ pudore, si intueris lice- ret illas? Et tu, qui intueris illas, qui probè illas nôsti, nonne ma- ximam te humiliandi, te confun- dendì, teque ipsum contemnen-

di habeas ansam? *Humiliatio tua Mich. 6 in medio tui?*

Ex hoc nasci debet affectus ^{Affectus pa-}secundus, qui quasi inseparabilis ^{tientię.} est à primo: & hic affectus est patientię. Patientia est dispositio quædam sufferendi omnes cruces, quas placuerit DEO im-mittere nobis, sive per seipsum, sive per suas creaturas. Cum enim verum sit, quòd omnes nascamur filii iræ, expositi sumus in mundo ceu scopus, quòd col-limare debeant omnia iustæ ira-cundiæ DEI jacula. Ut verum fatear, non nisi nos soli sumus in universo hoc mundo inferiori, qui mereamur supplicium, cum nihil sit aliud, quod possit com-mittere vitium aut flagitium, se- que per hoc constituere inimi-cum DEI. Malignum nobis cor est, quod solum est principium, undè omnis generis prodeant iniquitates, & centrum unicum, quòd colliment ipsæ; ita, ut si cor humanum non esset, nullum fo- ret peccatum, nullaque DEUS af- ficeretur injuriâ à creaturis suis. Cum ergò soli rebelles simus DEO, nonne æquum sit, ut om- nia divinæ justitiæ in nos sese exonerent supplicia?

Venite morbi & dolores, cru- ^{Omnes crea-}ciatate corpus hoc sceleratum: ^{turæ jus ha-}venite angores & cruces internæ, ^{bent nos affi-}torquete animam hanc DEO in- ^{gendi.} fidelem: venite omnes creatu- ræ, iustâ vos accendite irâ erga ^E ^{insen-}

Affectus hu-
militatis,

Rom.

insensatum hunc, & ultionem fumite de injuriis Conditori vestro ab ipso illatis. Venite daemones, divinæ justitiæ veluti executores, vestris facinorosum hunc onerate persecutionibus, struite insidias, ut capiatis ipsum, circumvenite ipsum, vestris fraudibus, obruite ipsum vestris tentationibus: abundè enim hæc & plura est promeritus. Equum est, ut homo peccator, cum solus sit inimicus, eò quòd ipse solus offenderit ipsum, ab omnibus operibus manuum DEI, quibus curæ est gloria Conditoris sui, oppugnetur & persecutionem patiatur.

Eheu! an conqueramur, nobisque fieri cogitemus injuriam, quòd quid nos presserit afflictionis, cum tales simus, quales scimus non esse? Nonnè cuncta patienter acceptanda, & usurpanda illa Jobi verba: *Verè deliqui, & ut eram dignus, non recepi.* Ah? quid omnia hæc sunt intuitu eorum, quæ promerui? percutite, puni sceleratum hujus vitæ tempore; sed non percutite, ò manus DEI, in justa ira tua per magnam illic æternitatem, cum certum sit, peccatum semel commissum, manere nunquàm posse impunitum; acquiesco, ut puniar in vita hac; optimè novi, in peccatis me natum esse, fateorque dolenter, me miseram in pluribus noxis transigere vi-

Non habemus animum conquerendi, sed potius gaudendi quando punimur.

tam; semel illas puni Domine, secundum misericordiam tuam; verum cum scriptum sit, justitiam tuam non bis punire in ipsum, ne punias me in æternum in ira tua.

Metuenda non sunt hæc peccati supplicia; sed super omnia timendum est peccatum. Et hic tertius est fructus, qui ex hac consultatione reportari potest, timor dilabendi in peccatum, quod barathrum quoddam est profundius & horribilius ipso inferno. O DEUS! Attende benè qui vivas, custodi sollicitè gressus tuos, & quò vadas, vide, cum ambules in medio millenorum peccatorum, quibus semper expositus es; ne fidas millenis salutis tuæ inimicis circumdantibus te, sed super omnia plurimum diffidas tibi ipsi, cum non careas inimicis domesticis tui proditionem machinaturis; dicere volo, ne fidas affectibus & malis inclinationibus tuis, quibus convenit cum mundo & inferno, ut perdant te.

Sanctus Paulus, magnus licet Apostolus, non vivebat absque timore: inveniebat namque ubi pericula; pericula in mari, pericula in terra, pericula in campis, pericula in solitudine, pericula domi, pericula foris, pericula in falsis fratribus. Et antè ipsum Spiritus sanctus nos hisce admonuit verbis: *Quoniam* Eccli. 9.

in

in medio laqueorum ingrederis. Memineris, te non ingressum esse in mundum, nisi ut gradereris in medio laqueorum; & quod magnitudinem demonstrat periculi, est, quod pauci sint, qui id noverint. Labitur hic in odia lethalia & vindictas; alter illaqueari se finit amoribus lascivis & fœdis delictis; alius captivitatem amplebitur sub tyrannide avaritiæ, noctes diésque horrendum sese torquentis; & plerique, qui in barathrum alicujus prolapsi sunt peccati, ita immergunt se illi, ut non amplius videant nec modum, nec medium se ab illo retrahendi. Et peccatum originale est, cum quo nascimur omnes, quod infelicia nobis concedit femina horum omnium vitiorum, quæ salutem nostram æternam tam ingenti exponunt periculo.

Sed tandem oportet timorem hunc temperari magnâ confidentiâ in misericordiam DEI, qui quartus est fructus è consultatione hac eliciendus: Si humiliatio, si patientia, si timor deicit & consternit, adimitque animum nobis, non ædificatur, sed destruitur ex hoc anima nostra. Oportet illum, qui humiliatus est salubriter ex aspectu miseriarum suarum, in ipso instanti denuò elevari per confidentiam, quâ exstimuletur ad implorandum auxilium DEI: oportet

ut, nostrarum abyssus miseriarum abyssum invocet infinitæ bonitatis suæ; utque agnoscentes, longè ditiores esse in bonitate, quàm nos in malitia, non cessemus pulsare ad portam divinæ misericordiæ suæ, quoad suos nobis aperuerit thesauros, ut suis nos locupletet & gratiis ac favoribus.

Mala nostra ejusmodi sunt, ut nec omnes homines, qui sunt in terra, nec omnes Angeli, qui sunt in cœlo, nec omnes simul creaturæ habeant facultatem liberandi nos ab unico solum ex omnibus peccatis nostris, quia id malum est infinitum. Oportet magnum eo nomine descendere Medicum de cœlo, quia magnus jacebat in terra ægrotus, genus nempe humanum: Non est nisi sola omnipotentis DEI

DEus solus a terre potest remedium man-
lis, quæ peccatum originale nobis parit.

corrupterat peccatò; quique infi-

E 2

nita

Undique nobis imminet pericula perditionis.

Affectus confidentiæ in misericordiam DEI.

eccl. 9.

nita sua bonitate id totum reparavit, quod primi destruxerat malitia hominis.

Hem! quis est hic CHRISTUS JESUS? interrogavit nos hic homo, cujus totus jam animus erat solatio refertus ex novis cognitionibus, quibus illuminatus erat; sed sentiebat augeri famem suam, ut exoptaret adhuc majores. Declara ergo mihi, te ob-

fecro, quisnam hic sit CHRISTUS JESUS, de quo mihi loqueris, ut credam in ipsum, ut adorem ipsum, ut diligam ipsum, libentissime promittebat id ipsi, qui illum instruebat. Sed sufficit, quod audisti, pro primo hoc congressu; acquiesce, & cras dicemus id tibi.

CONSULTATIO II.

De incomprehensibili DEI Consilio pro Reparatione hominis, per Mysterium Incarnationis.

QUam admirabilis in arcanis providentiæ suæ est DEUS? Coacti sumus transigere noctem in hac Insula, ubi aliud diversorium nobis non erat, nisi quod universalis Creator ædificaverat ipse pro omnibus creaturis: habebamus cælum pro laqueari, & pro lecto serviebat nobis terra, quibusdam solummodo instrata herbis, inter quas magna arbor, densis spissisque frequens comis, sua in orbem extendebat brachia, ut serviret nobis, ceu fabricatum à natura tentorium.

Insularis noster hujusmodi asfuetus diversorio, valde bona est usus quiete, dum interim nos partem noctis precibus impendimus fundendis, cum tranquil-

lum & quietum hoc tempus idoneum omnino sit ad elevandum mentem in DEUM, qui sæpissime spiritualementem suum ingressum facit in animas eâ ratione, quâ corporalem facere voluit in hunc mundum inferiorem, nascens in tenebrarum medio, & altissimo omnium creaturarum silentio: *Dum medium silentium tenebant omnia.* Altera noctis pars transacta est legendò Excellentias DEI exaratas in frontibus stellarum, characteribus radiofa luce plenis, loquentibus ad oculos, & incessanter enarrantibus gloriam DEI Creatoris sui. Residuum noctis dabatur colloquio de prodigiis divinæ providentiæ, quæ nos feliciter eò loci deduxerat, ubi inveniremus homi-

nem,

DEUS
tur qu
que ani
fornio

Nox
est ad
dum &
templand
Excellenti
DEI.

Tria fo
sum ge